

Eilėraščiai sukurti 1966 - 1982

Karalių pasaka

- O jeigu numirčiau,
ar su manim žaistum?
Su manim žaistum?

...kartą gyveno karalius.
jis valdė žvaigždes ir vėjus
ir leido įsakymus
saulei tekėti ir leistis.

- O jeigu numirčiau,
ar plaukus šukuotum man?
Plaukus šukuotum?

...ėjo kartą karalius keliu,
ten rado ėriuko pėdą...
Ją norėjo ant delno paimt,
Bet subiro pėda.

- O jeigu numirčiau,
ar mane tu migdytum?
Migdytum mane?

...ir senas sulinkęs karalius
verkia dabar prie ėriuko pėdos...

- O jeigu numirčiau ...

Debesų lieptais(1966)

Kvailutės Onulės rauda

Rado prie tako Onulė
raudoną siūlą
iš vaikiškos kojinės,
o gal iš vaivorykštės?
atsisėdo prie tako
ir pagailo Onulei to siūlo,
ir iš gailumo -
apsiverkė.

Ir pagailo Onulei
vyturio lizdo dirvone,
šį rytą į kūdrą įkritusios bitės
ir smėlyje vaiko pėdos.

Ir pagailo Onulei,
kad plūgais apars
vyturio lizdą dirvone,
kad bitė ratuota namo nesugrįš
ir liks alkana bičių motina,
kad vaikai tie - užaugs ir pasens,
o raudonos vaikiškos kojinės
bus per mažos jų kojoms.

Sėdėjo prie tako Onulė
ir verkė,
laikydama rankoje siūlą,
taip verkė,
lyg būtų sudegę namai.

Saulės graža (1969)

Rauda boružei. Vasaros sapnas

Rytą,
patekant saulei,
mirė boružė.

Ją vežė iškeltą aukštai
stikliniam laše.

Pakelėj be kepurių stovėjo
basi šienpjoviai.
Žybčiojo dalgiai.

Priekyje dvylika raitelių jojo.
Kaip nupiešti jų žirgai
ėjo nuleidę galvas.
Ir nesimatė, kur baigiasi kelias.

Šalia katafalko
ėjo mergaitė raiša -
ji buvo boružės sesuo.

Raudotojų dvylika
tų dvylika
juodai gobturuotų naktų
paskui raudodamos ėjo:
"Saulele, saulele,
auginki smilgelę
boružei pakilt".

Saulę ant dalgių galando -
dalgiais pakirto smilgelę -
dvylika raitelių jojo -
krito rasa ---

Saulės graža (1969)

Sekmadienio baladė

Ten pilna bus bičių. Ten avys -
lyg pienių galvutės iš tolo.
Ten krisiu į žolę,
išmesiu rankas kaip nušautas.

Ir bėgs per mane avys,
debesys bėgs ir vėjas,
ir skruzdė delne pasiklys.

Ir liksiu bevardis,
tarytum vainikas,
pinamas moterų rankose
Joninių nakčiai.

Tyliai, kaip auga žolė,
žiūrėsiu į dangų.
Ir vėjas glaustysis -
jausiu jo minkštą kailį.

Priėję galvijai apuostys:
aš juk - žolėdis.

Ir žolės peraugs mane
lyg pievoje paliktą laikraštį.

Tai šitaip iš lėto
pamirš mane moterys,
surūdys durų rankenos,
medis sueižės...

Kaip lengva užmiršti mane,
šitaip gulintį
išmestom rankom!

O moterys vieną sekmadienį
išplautė vandens

Vaikystė

Išdygo liepa
su avele,
prie jos pririšta.

Ir tėvas
ėmė statyt trobą
su močiute,
stovinčia asloj,
su senelio kosėjimu seklyčioj
ir dirbti visokius darbus -
vis su mano akim.

Paskui tašė suolus,
apsėstus žmonių,
stalui lentas obliavo
vis su motina,
plaunančia stalą -
ir vis su krauju,
vis su krauju
būdavo stalo lenta.

O langus kai dėjo,
tai dėjo ir daužė,
dėjo ir daužė -
ir vis su gaisru,
vis su gaisru
būdavo lango stiklai.

Tie patys žodžiai (1980)

Fragmentas

Poezija

Išplautą vandens
upe nuplukdys mano vardą.

Debesų lieptais (1966)

Paprasta daina

Sėdžiu ant kranto,
metus skaičiuoju,
žiūriu į vandenį
arba galvoju.

Laukiu vasaros
arba laiško,
arba klausausi,
kaip sielos vaikšto.

Lietūs praeina,
nutirpsta sniegas
- tik tavo žodžio
neatneša niekas.

Štai jau kiek metų
paukščiai sugrižta...
Į tave žiūriu vis
- tavęs nepažįstu.

Regiu tavo veidą
balta - kaip akmenį.
Apie tave galvoju
- tavęs neatmenu.

Tie patys žodžiai (1980)

* * *

Todėl, kad naktis ir diena,

kalba tiems,
kurie
supranta daugiau
negu
gali jinai pasakyti.

Poezija
yra ir tiems,
kurie
iš jos tyčiojasi,
ir tiems,
kurie
negali kalbėti
arba
yra
užmiršti.

Poezija
lygiai taip pat yra -
ir žvėrimis,
ir saulėgražoms,
ir peteliškėms,
ir ankstyvai
gabiai
paukščių liaudžiai.

Tie patys žodžiai (1980)

[Titulinis puslapis](#)

[Eilėraščiai, sukurti 1982- 1996](#)

[Kukučio baladės](#)

kad gyvas esu, kad šalna
baltina kaulus, todėl,
kad patekėjo žvaigždė,
voras kad eina tinklu,
kad saulėje šiandakt tylu,
kad lūpas prigludžia aušra
taip, kaip pasaulis yra.

Tie patys žodžiai (1980)

* * *

Iš trumpo gyvenimo
mokaus ilgai gyventi.
Juokiuos vargdamas,
verkiu - per šventę.

Toli gyvenu,
arti važiuoju
ir nemoku dainos,
kurią dainuoju.

Tie patys žodžiai (1980)